

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Larsen: Det er naturligvis interressant at faa Ordet for en kort Bemærkning saa længe efter, at man har ønsket det, men jeg er jo ikke sikker paa, at det egentlig er tidsbesparende i Tingets Forhandlinger. Jeg forlangte Ordet, fordi jeg ønskede at svare paa et Par Bemærkninger fremsat af det ærede Medlem Hr. Kristen Amby, og det er i Virkeligheden uberettiget nu, fordi der jo har været flere Talere, der har berørt det samme Emne, saa de burde alle sammen tages under eet. Det tillader Tiden for en kort Bemærkning imidlertid ikke.

For saa alligevel at benytte Tiden skal jeg sige, at det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Kristen Amby for nogen Tid siden hørte til dem, som med Henvisning til visse Præsters og visse Blades Forsøg paa at opgejle Stemningen her i Landet hævdede, at Folkets Retsbevidsthed forlangte, at Dødsstraffen eller, for at tale med det ærede Medlem Hr. Pürschel, Slagtning af voksne Mennesker blev sat i System her i Landet, og nu kommer det ærede Medlem Hr. Kristen Amby pludselig og siger, at Retsbevidstheden føler sig uhyre krænkede ved en Nævningekendelse. Ja, Nævningerne fremgaar jo saadan til Dels da af Folket, og saa maa man vel regne med, at en Nævningekendelse er Udtryk for, hvorledes Folkets Retsbevidsthed om det paagældende Spørgsmaal er. Det er ret interessant, at vi her faar belyst, at Henvisning til Folkets Retsbevidsthed gælder kun, naar det passer i de Herrers reaktionære Kram, og ellers ikke.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen maa dog vel vide, at en Frifindelse ved Nævningekendelser kan ske, naar blot 5 af 12 siger: Ikke skyldig. Der er altsaa 7, et stort Flertal, der kan sige: Skyldig; hvis 5 af 12 siger: Ikke skyldig, bliver det en Frifindelsesdom. Saa kan man ikke uden videre sige, at det er et Udtryk for de samlede Nævningers Retsbevidsthed. Men endelig er der det, som det ærede Medlem Hr. Pürschel saa klart understregede før: den forskellige Indstilling i de forskellige Dele af Landet. Det, der er krænkende for Retsbevidstheden, er netop, at der i tilsvarende Tilfælde bliver afsagt vidt for-

skellige Domme. Det er det, der sker principielt ved en Nævningekendelse. Det er Folkets Flertal, der enten gennem Referendum eller gennem repræsentativt System maa afgøre, hvad der skal være Lov her i Landet, og det skal alle, der eksekverer Lovene, naturligvis rette sig efter, ogsaa Nævningerne.

Men jeg har egentlig bedt om Ordet for en kort Bemærkning for at sige til det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, at det undrer mig meget, at hun med sin Intelligens har kunnet misforstaa mig saa urimeligt, som sket er. Det ærede Medlem sagde for et Øjeblik siden, at jeg skulde have sagt, at Demokratiet er ikke lovlydigt. Det har jeg aldrig sagt og naturligvis heller ikke ment. Nej, jeg har sagt, at der var det ejendommelige i Forholdene, at man havde faaet opfyldt et demokratisk Krav som Nævningedomstole, og saa kunde det virke stik mod sin Hensigt, virke udemokratisk, idet det skaber en Ulighed for Loven. Det er, hvad jeg har sagt, og det er ogsaa, hvad jeg har ment, naturligvis ikke, at Demokratiet ikke er lovlydigt. Det danske Folk er netop et lovlydigt Folk; derfor er det saa uhyggeligt, at Retstilstanden er af den Art, at der skabes Retsafgørelser, som krænger dette lovlydige Folks Retsbevidsthed.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Vi er nu igen blevet præsenteret for den ejendommelige Opfattelse, at 5 tilfældige Medlemmer af et Nævningeting mere skulde repræsentere Folkets Retsbevidsthed end 150 Folketingsmænd. Det er jo en højst ejendommelig Form for Demokrati.

Saa vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, at det er et Kulturfremskridt, som ikke kan vurderes højt nok, at Love vedtages forud og bekendtgøres, saaledes at man ved, hvad der er Ret i Landet. Det er forbeholdt Oldtiden i Danmark, Nutiden i Rusland, der jo i saa mange Henseender betegner et kolossalt Tilbageskridt, at have Domstole, der dømmer blot efter deres Retsbevidsthed — i Rusland hed det den revolutionære Retsbevidsthed. Her i Landet, i et Kultursamfund, er det et Krav til Loven, at den skal være vedtaget og bekendtgjort, saaledes at hver Mand ved, hvad der er Ret i Landet, men det ved ingen, der stilles for et Nævningeting, thi det kommer an paa, hvilken Forsvarer han har, og hvilket Lod han trækker i Lotteriet.